

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України у Волинській області

Слідчий відділ

проспект Василя Мойсея, 4, м. Луцьк, 43005, тел. (0332) 24-22-10
www.ssu.gov.ua, Код ЄДРПОУ 20001487

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Луцьк

«24» травня 2022 року

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу УСБУ у Волинській області підполковник юстиції Ляшук Іван Павлович, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 22022030000000047 та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 36, 40, 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Лобинцеву Олександрю Анатолійовичу
(рос. Лобынцеву Александрю Анатольевичу),
27.01.1977 року народження, уродженцю
м. Комсомольськ-на-Амурі, Хабаровського краю,
Російської Федерації, громадянину Російської
Федерації, зареєстроване місце проживання:
військова частина 77984, вул. Серишева, 15,
м. Комсомольськ-на-Амурі, Хабаровського краю,
Російської Федерації, командир 23-го
винищувального авіаційного Талліннського полку
303-ї змішаної авіаційної дивізії 11-ї армії
військово-повітряних сил і протиповітряної
оборони Повітряно-космічних сил Російської
Федерації Східного військового округу Збройних
сил Російської Федерації,-

про те, що він підозрюється у порушенні законів та звичаїв війни, тобто у застосуванні засобів ведення війни, заборонених міжнародним правом, вчинених за попередньою змовою групою осіб, а також відданні наказу на вчинення таких дій, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, що мало місце за наступних обставин.

Так, 24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація (далі - РФ), а також інші країни світу - 49 країн-засновниць.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканості або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09.12.1981 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21.12.1965, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24.10.1970, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16.12.1970, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14.12.1974, що містить Визначення агресії, - встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у ст.ст. 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканості чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 (далі - Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України, як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і РФ.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994 РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії та Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до опису та карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та РФ про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований РФ 22.04.2004), та протоколу-опису проходження лінії державного кордону між Україною і Республікою Білорусь, який є додатком до Договору між Україною і Республікою Білорусь про державний кордон від 12.05.1997, територія Автономної Республіки Крим (далі АР Крим), м. Севастополя, Донецької, Луганської, Волинської та інших областей відноситься до території України.

Статтями 1, 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Статтею 73 Конституції України закріплено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статті 1 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, яка ратифікована Україною та набула чинності 24.08.1991 (далі – IV Конвенція), договірні держави видають своїм сухопутним військам накази, які відповідають Положенню про закони і звичаї війни на суходолі, що додається до цієї Конвенції (далі – Положення).

Статтею 22 Положення встановлено, що воюючі сторони не користуються необмеженим правом у виборі засобів завдання шкоди супротивнику.

Відповідно до статті 25 Положення забороняється будь-яким способом атакувати чи бомбардувати незахищені міста, селища, житлові будинки чи споруди.

Статтею 26 Положення передбачено, що командир атакуючих військ, перед тим як почати бомбардування, за винятком випадків штурму, повинен зробити все від нього залежне, щоб попередити відповідні органи влади.

Статтею 1 Женевської конвенції від 12.08.1949, яка ратифікована Українською РСР та набула чинності 03.01.1955, передбачено, що Високі Договірні Сторони зобов'язуються дотримуватися й забезпечувати дотримання цієї Конвенції за всіх обставин.

Частинами 1, 3 статті 2 Женевської конвенції від 12.08.1949, передбачено, що крім положень, які виконуються в мирний час, ця Конвенція застосовується в усіх випадках оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо стан війни не визнаний однією з них.

Хоча одна з держав, що перебувають у конфлікті, може не бути учасницею цієї Конвенції, держави, які є учасницями цієї Конвенції, залишаються зобов'язаними нею у своїх взаємовідносинах. Крім того, вони зобов'язані Конвенцією стосовно зазначеної держави, якщо остання приймає та застосовує її положення.

Статтею 35 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, яка ратифікована Українською РСР та набула чинності 25.07.1990, заборонено застосовувати методи або засоби ведення воєнних дій, які мають на меті завдати або, як можна очікувати, завдадуть широкої, довготривалої і серйозної шкоди природному середовищу.

Статтею 48 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, передбачено, що для забезпечення поваги й захисту цивільного населення та цивільних об'єктів сторони, що перебувають у конфлікті, повинні завжди розрізняти цивільні й воєнні об'єкти та відповідно спрямовувати свої дії тільки проти воєнних об'єктів.

Пунктами 4, 5, 6 статті 51 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, передбачено заборону нападів невибіркового характеру, зокрема: напади, не спрямовані на конкретні воєнні об'єкти; напади, при яких застосовуються методи або засоби ведення воєнних дій, які не можуть бути спрямовані на конкретні воєнні об'єкти; напади, при яких застосовуються методи або засоби ведення воєнних дій, наслідки яких не можуть бути обмежені, як це вимагається згідно з цим Протоколом, і які, таким чином, у кожному такому випадку поразжають воєнні об'єкти й цивільних осіб або цивільні об'єкти, не розрізняючи їх. Серед інших належить вважати невибілковими такі види нападів, котрі, як можна очікувати, попутно потягнуть за собою втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб та шкоду цивільним об'єктам, або те й інше разом, які були б надмірними щодо конкретної і безпосередньої воєнної переваги, якої передбачається таким чином

досягти. Заборонено напади на цивільне населення або на окремих цивільних осіб у порядку репресалій.

Статтею 52 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, передбачено, що цивільні об'єкти не повинні бути об'єктом нападу або репресалій. Цивільними об'єктами є всі ті об'єкти, які не є воєнними об'єктами, як вони визначені в пункті 2.

Напади повинні суворо обмежуватися об'єктами. Що стосується об'єктів, то воєнні об'єкти обмежуються тими об'єктами, які через свій характер, розміщення, призначення або використання вносять ефективний вклад у воєнні дії і повне або часткове руйнування, захоплення чи нейтралізація яких за існуючих у даний момент обставин дає явну воєнну перевагу.

Статтею 55 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, передбачено, що при веденні воєнних дій має бути виявлена турбота про захист природного середовища від широкої, довгочасної і серйозної шкоди. Такий захист включає заборону використання методів або засобів ведення війни, що мають на меті завдати або, як можна очікувати, завдадуть такої шкоди природному середовищу й тим самим завдадуть шкоди здоров'ю або виживанню населення.

Статтею 57 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, передбачено, що при проведенні воєнних операцій повинна постійно виявлятися турбота про те, щоб оберігати цивільне населення, цивільних осіб і цивільні об'єкти. Щодо нападів вживаються такі запобіжні заходи: а) ті, хто планує напад або приймає рішення про його здійснення: роблять все практично можливе, щоб пересвідчитися в тому, що об'єкти нападу не є ні цивільними особами, ні цивільними об'єктами й не підлягають особливому захисту, а є воєнними об'єктами у значенні пункту 2 статті 52, і що згідно з положенням цього Протоколу напад на них не заборонено; вживають усіх практично можливих запобіжних заходів при виборі засобів і методів нападу з тим, щоб уникнути випадкових втрат життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і випадкової шкоди цивільним об'єктам і, в усякому випадку, звести їх до мінімуму; утримуються від прийняття рішень про здійснення будь-якого нападу, який, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається одержати; б) напад відміняється або зупиняється, якщо стає очевидним, що об'єкт не є воєнним, що він підлягає особливому захисту, або що напад, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається отримати; с) робиться ефективне завчасне попередження про напади, які можуть торкнутися цивільного населення, за винятком тих випадків, коли обставини цього не дозволяють.

При проведенні воєнних операцій на морі або в повітрі кожна сторона, що перебуває в конфлікті, вживає, відповідно до своїх прав і обов'язків згідно з нормами міжнародного права, застосовними в період воєнних конфліктів, усіх

розумних запобіжних заходів з тим, щоб уникнути втрат життя серед цивільного населення і шкоди цивільним об'єктам.

Статтею 1 Конвенції про заборону військового чи будь-якого іншого ворожого використання засобів впливу на природне середовище від 18.05.1977, яка ратифікована Українською РСР та набула чинності 05.10.1978, державами - учасницями якої є Україна та РФ, визначено, що кожна держава - учасниця цієї Конвенції зобов'язується не вдаватися до військового чи будь-якого іншого ворожого використання засобів впливу на природне середовище, які мають широкі, довгострокові або серйозні наслідки, як способів руйнування, заподіяння втрат або заподіяння шкоди будь-якій іншій державі-учасниці.

Відповідно до статей 6, 7 Закону України «Про правонаступництво України», Україна підтверджує свої зобов'язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України. Україна є правонаступником прав і обов'язків за міжнародними договорами Союзу РСР, які не суперечать Конституції України та інтересам республіки.

Статтями 16, 22 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил Російської Федерації передбачено, що до загальних обов'язків військовослужбовців ЗС РФ, серед іншого, входить: дотримання загальновизнаних принципів та норм міжнародного права та міжнародних договорів Російської Федерації; знати та дотримуватися норм міжнародного гуманітарного права.

Статтею 33 Статуту внутрішньої служби ЗС РФ передбачено, що єдиноначальність є одним із основних принципів будівництва Збройних сил РФ. Єдиноначальність виявляється у праві командира (начальника), виходячи з всебічної оцінки обстановки, одноосібно приймати рішення, віддавати в установленому порядку відповідні накази та забезпечувати їх виконання.

Відповідно до статті 39 Статуту внутрішньої служби ЗС РФ, наказ - розпорядження командира (начальника), звернене до підлеглих та вимагає обов'язкового виконання певних дій, дотримання тих чи інших правил або встановлює будь-який порядок, становище.

Обговорення (критика) наказу неприпустимо, а невиконання наказу командира (начальника), відданого в установленому порядку, є злочином проти військової служби.

Водночас, за умови дії наведених вище положень нормативних актів міжнародного права та національного законодавства, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 20.02.2014 і по даний час, у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ, вищого військового керівництва ЗС РФ та інших осіб, які спроможні фактично здійснювати контроль за політичними і військовими діями держави та керувати ними, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій. У зв'язку з чим, вищевказані особи вступили у злочинну змову та домовилися про здійснення протиправних умисних дій, в групі осіб, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону України, порушення порядку, встановленого Конституцією України, застосуванні при цьому засобів ведення війни, заборонених міжнародним правом,

інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинених за попередньою змовою групою осіб, а також віддання наказу на вчинення таких дій.

Досягти зазначеної мети вказані особи вирішили шляхом застосування збройної агресії проти України, у тому числі з використанням підрозділів ЗС РФ, анексії території України, веденням агресивної війни та вчинення інших злочинів. При цьому, вони усвідомлювали, що такі протиправні дії безумовно призведуть до загибелі людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і бажали їх настання.

Починаючи з 20.02.2014 для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, та у подальшому решти території України, на територію АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

Здійснивши захоплення будівель центральних органів влади АР Крим і м. Севастополя, представники командування ЗС РФ, на виконання вказівок та розпоряджень представників влади РФ, продовжили ведення воєнних дій, направлених на окупацію всієї території півострова, визначених заздалегідь розробленим злочинним планом.

Виконання вищевказаних дій надало можливість представникам влади та службовим особам із числа керівництва ЗС РФ забезпечити військову окупацію території АР Крим та м. Севастополя, проведення диверсій, блокування військових частин, установ та органів військового управління ЗС України та інших військових формувань, державних органів та органів місцевого самоврядування, подальшу організацію проведення на території АР Крим та м. Севастополя 16.03.2014 незаконного сепаратистського референдуму, спрямованого на порушення територіальної цілісності України, проголошення так званої «Республіки Крим» суверенною державою та подальше звернення нелегітимного парламенту АР Крим до Російської Федерації із пропозицією про прийняття «Республіки Крим» до складу РФ, як нового суб'єкта федерації.

Як наслідок, 18.03.2014 в м. Москва РФ, Президентом РФ та самопроголошеними представниками, так званої «влади Криму», а також самопроголошеним, так званим «мером» м. Севастополя, підписано «Договір між Російською Федерацією та Республікою Крим про прийняття до Російської Федерації Республіки Крим та утворення у складі Російської Федерації нових суб'єктів».

Також, представниками влади і вищого військового керівництва ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на решті території держави.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та вищого військового керівництва ЗС РФ, 07.04.2014 на території Донецької області України створено «квазіутворення» «Донецька народна республіка» (далі «ДНР»), а 27.04.2014 на території Луганської області України -

«Луганська народна республіка» (далі «ЛНР»)), у складі яких утворені незаконні псевдо органи влади та управління, в тому числі незаконні збройні формування.

Контроль та координація діяльності цих «квазіутворень», як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та вищого військового керівництва ЗС РФ.

Факт тимчасової окупації території України внаслідок збройної агресії РФ встановлений у статті 2 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» та в преамбулі Закону України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях».

Також, відбулося визнання Верховною Радою України «ДНР» і «ЛНР» терористичними організаціями, як і численних злочинів вчинених їх представниками, що відображено у Заяві Верховної Ради України «Про трагічну загибель людей внаслідок терористичного акту над територією України», схваленій постановою ВРУ від 22.07.2014 № 1596-VII, Заяві ВРУ «Щодо протидії поширенню підтримуваного Російською Федерацією міжнародного тероризму», схваленій постановою ВРУ від 22.07.2014 № 1597-VII, Зверненні Верховної Ради України до Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, національних парламентів держав - членів ЄС, США, Канади, Японії та Австралії щодо масового розстрілу людей під Волновахою в Україні, затверджену постановою ВРУ від 14.01.2015 № 106-VIII, Заяві ВРУ «Про відсіч збройній агресії РФ та подолання її наслідків», схваленій постановою ВРУ від 21.04.2015 № 337-VIII.

Таким чином, з 20.02.2014 представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Разом з тим, з листопада 2021 представники влади та ЗС РФ, продовжуючи вищевказаний злочинний умисел та з метою підготовки до повномасштабного воєнного нападу на Україну, організували перекидання підрозділів ЗС та інших військових формувань РФ до кордонів України, в тому числі на території Республіки Білорусь, під приводом спільних російсько-білоруських навчань «Союзна рішучість-2022», які розпочалися 10.02.2022.

У подальшому, 24.02.2022 Президент Російської Федерації оголосив про своє рішення почати військову операцію в Україні, а в дійсності - повномасштабне вторгнення з декількох напрямків із застосуванням різних видів і родів військ РФ та інших військових формувань.

У зв'язку з чим, 24.02.2022 указом Президента України № 64/2022, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до п. 20 ч. 1 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану», введено воєнний стан на всій території України строком на 30 діб, який 14.03.2022 продовжено з 26.03.2022 на 30 діб.

Також, 24.02.2022 указом Президента України № 64/2022, зобов'язано застосувати Збройні Сили України, інші військові формування, утворені відповідно до законів України, для відсічі збройної агресії проти України, а органам державної влади та органам військового управління вживати заходів для відсічі збройній агресії проти України.

У період з 24.02.2022 по даний час, підрозділи ЗС та інші військові формування РФ здійснюють спроби окупації українських міст, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння, як з території Російської Федерації, так і Республіки Білорусь. При цьому, вогневі удари також здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та цивільної інфраструктури.

Керівництво вищевказаними злочинними діями здійснюється представниками влади та вищого військового керівництва ЗС Російської Федерації, які спроможні фактично здійснювати контроль за політичними і військовими діями держави та керувати ними.

Разом з тим встановлено, що військово-політичне керівництво РФ, діючи за попередньою змовою групою осіб, до зазначеної діяльності як співучасника злочину, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 24.02.2022 залучили Лобинцева О.А., котрий обіймає посаду командира 23-го винищувального авіаційного Талліннського полку 303-ї змішаної авіаційної дивізії 11-ї армії військово-повітряних сил і протиповітряної оборони Повітряно-космічних сил Російської Федерації Східного військового округу Збройних сил Російської Федерації.

При цьому, представники влади та ЗС РФ, заздалегідь довели до відому Лобинцева О.А. про розроблений та схвалений спільний загальний план вторгнення на територію України, обумовивши крім того більш детальний план наступу та тактичні завдання управління військами та ведення агресивних воєнних дій на території України у ввіреній йому зоні відповідальності повітряних сил РФ, до якої серед інших входить територія Волинської області.

У свою чергу, Лобинцев О.А., командир 23-го винищувального авіаційного Талліннського полку 303-ї змішаної авіаційної дивізії 11-ї армії військово-повітряних сил і протиповітряної оборони Повітряно-космічних сил Російської Федерації Східного військового округу Збройних сил Російської Федерації, будучи представником військової влади, тобто особою, яка уповноважена вирішувати питання воєнного планування і управління щодо застосування підпорядкованих йому з'єднань та підлеглих військовослужбовців, і відповідно здійснювати контроль за військовими діями і керувати ними, діючи за попередньою змовою групою осіб з іншими представниками влади та вищого військового керівництва ЗС РФ, які спроможні фактично здійснювати контроль за політичними і військовими діями держави та керувати ними, та безпосередньо підлеглих йому військовослужбовців, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій,

передбачаючи їх суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, у тому числі загибелі людей, зокрема й цивільного населення, заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та цивільної інфраструктури, з мотивів перешкоджання Євроінтеграційному курсу розвитку України, встановлення контролю Російської Федерації над політичними та економічними процесами в Україні, всупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, порушивши принцип Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимог частини 4 статті 2 Статуту ООН та Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 №36/103, від 16.12.1970 №2734 (XXV), від 21.12.1965 №2131 (XX), від 14.12.1974 №3314 (XXIX), статей 1-3, 68 Конституції України, статей 25, 26 Положення про закони і звичаї війни на суходолі, що є додатком до IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, статей 35, 48, 51, 52, 55, 57 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, статті 1 Конвенції про заборону військового чи будь-якого іншого ворожого використання засобів впливу на природне середовище від 18.05.1977, володіючи розвідувальними даними, необхідними для ведення воєнних дій, в тому числі щодо військових об'єктів та об'єктів цивільної інфраструктури на території зокрема Волинської області, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 27.03.2022, на території Республіки Білорусь, шляхом загального керівництва штабом управління полку, з метою безумовного виконання наказу безпосереднього та прямих командирів, віддав військовослужбовцеві 23-го винищувального авіаційного Талліннського полку 303-ї змішаної авіаційної дивізії 11-ї армії військово-повітряних сил і протиповітряної оборони Повітряно-космічних сил Російської Федерації Східного військового округу Збройних сил Російської Федерації – пілоту з позивним бортової радіостанції «79201» злочинний наказ на застосування бойового літака фронтової авіації з метою нанесення ракетного удару по об'єкті цивільної інфраструктури - нафтобазі, розміщеній на території міста Луцька Волинської області, яка не використовується в цілях оборони України.

У подальшому, 27.03.2022, близько 21:42 год., військовослужбовець 23-го винищувального авіаційного Талліннського полку 303-ї змішаної авіаційної дивізії 11-ї армії військово-повітряних сил і протиповітряної оборони Повітряно-космічних сил Російської Федерації Східного військового округу Збройних сил Російської Федерації, який уповноважений керувати фронтовою авіацією, з позивним бортової радіостанції пілота «79201», більш точні анкетні дані якого на даний час досудовим розслідуванням не встановлені та злочинні дії якого є предметом доказування в даному кримінальному провадженні, з метою виконання злочинного наказу прямого командира Лобинцева О.А. та діючи за попередньою змовою з останнім та іншими особами, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, використовуючи бойовий літак фронтової авіації збройних сил РФ з штатним озброєнням, вилетів з аеродрому тимчасового базування Барановичі Республіки Білорусь у напрямку Волинської

області України для нанесення ракетного удару по об'єкту цивільної інфраструктури, та у подальшому, близько 21:51 год., не перетинаючи повітряний простір України, в районі населених пунктів Іваново - Мохро Іванівського району Республіки Білорусь, з керованого ним бойового літака фронтової авіації збройних сил РФ здійснив пуск малогабаритної, дозвукової, маловисотної протикорабельної, крилатої ракети типу Х-35У, яка 27.03.2022, о 21:57 год., влучила в незахищену нафтобазу ТОВ «ВЕСТ ОІЛ ГРУП», що розміщена за адресою: Україна, Волинська область, м. Луцьк, вул. Єршова, буд. 1, тобто об'єкт цивільної інфраструктури, який не використовувався в цілях оборони України та через свій характер, розміщення, призначення та використання не вносив ефективний вклад у воєнні дії, що призвело до об'ємного детонування та подальшого займання, руйнування і пошкодження резервуарів з нафтопродуктами, внаслідок чого завдано майнової шкоди на загальну суму 136 млн. 303 тис. 308,15 грн., а саме: внаслідок забруднення земельних ресурсів нафтопродуктами, розмір майнової шкоди становить 28 млн. 379 тис. 718,40 грн.; внаслідок засмічення земельних ресурсів залишками металевих конструкцій, розмір майнової шкоди становить 8 млн. 709 тис. 888,00 грн.; внаслідок знищення резервуарів для зберігання нафтопродуктів та їх відновлення розмір майнової шкоди становить 51 млн. 507 тис. 419,00 грн.; внаслідок знищення 1 281 451,48 літрів дизельного пального розмір майнової шкоди становить 47 млн. 712 тис. 282,75 грн.

Таким чином, своїми умисними діями, які виразились у порушенні законів та звичаїв війни, тобто у застосуванні засобів ведення війни, заборонених міжнародним правом, вчинених за попередньою змовою групою осіб, а також віддання наказу на вчинення таких дій, Лобинцев Олександр Анатолійович (рос. Лобынцев Александр Анатольевич), вчинив кримінальне правопорушення, передбачене ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ у Волинській області
підполковник юстиції

Іван Павлович Ляшук

ПОГОДЖЕНО

Прокурор у кримінальному провадженні -
Начальник відділу нагляду за додержанням
законів органами СБУ та Державної прикордонної служби
Волинської обласної прокуратури

Анатолій Якович Семенюк

«14» травня 2022 року

Підозрюваному роз'яснено, що згідно ст. 42 КПК України він має право:

1. знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
2. бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;

3. на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;

4. не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5. давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6. вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7. у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8. збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9. брати участь у проведенні процесуальних дій;

10. під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11. застосовувати з дотриманням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12. заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13. заявляти відводи;

14. ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15. одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16. оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17. вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18. користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

19. підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

20. підозрюваний має також інші процесуальні права, передбачені Кримінальним процесуальним кодексом України.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятку про процесуальні права і обов'язки мені вручено, права та обов'язки згідно ст.42 КПК України оголошені та роз'яснені.

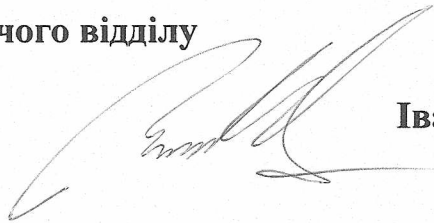
Підозрюваний _____

(підпис, ініціали, прізвище)

«___» год. «___» хвилин «___» травня 2022 року.

Про підозру повідомив, повідомлення про підозру вручив та права роз'яснив:

**Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ у Волинській області
підполковник юстиції**

Іван Павлович Ляшук

ПАМ'ЯТКА
про процесуальні права та обов'язки підозрюваного
Лобинцева Олександра Анатолійовича

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим досліддам.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Положення про порядок короткочасного затримання осіб, підозрюваних у вчиненні злочину

Стаття 10. Права та обов'язки затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, мають право:

- знати, в чому їх підозрюють;
- вимагати перевірки прокурором правомірності затримання; про заявлену вимогу адміністрація місця тримання затриманих негайно повідомляє прокурора;
- оскаржити дії особи, яка провадить дізнання, слідчого або прокурора, давати пояснення і заявляти клопотання;
- звертатися зі скаргами і заявами в державні органи, громадські організації і до службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Положення;

- користуватися своїм одягом і взуттям, а також іншими необхідними предметами і речами, перелік яких визначається Правилами внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, зобов'язані додержувати вимог цього Положення і Правил внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Закон України «Про попереднє ув'язнення»

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

- на захист відповідно до кримінально-процесуального законодавства;
- на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту)
- особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника, знайомитися з правилами тримання під вартою;
- на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;
- одержувати два рази на місяць передачі або посылки та грошові перекази і передачі;
- купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;
- користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінальної справи;
- користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;
- відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їх віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;

- на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;

- звертатись із скаргами, заявами та листами до державних органів і службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Закону.

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 28 років) мають право отримувати психолого-педагогічну допомогу спеціалістів центрів соціальних служб для молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді взяття під варту в зв'язку з провадженням в іншій справі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Виправно-трудовим кодексом України для виду режиму виправно-трудової колонії, призначеного їм Державним департаментом України з питань виконання покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється Державним департаментом України з питань виконання покарань. Міністерством оборони України за погодженням з Генеральною прокуратурою України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

- додержуватися порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;
- дотримуватися санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;
- бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою;
- не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;
- бережливо ставитися до інвентарю, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Кримінальний процесуальний Кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;

3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;

{Пункт 3 частини третьої статті 42 в редакції Закону № 1637-IX від 14.07.2021}

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з дотриманням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку,

визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Права мені роз'яснені та зрозумілі. Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав.

«___» травня 2022 року

_____ (підпис)

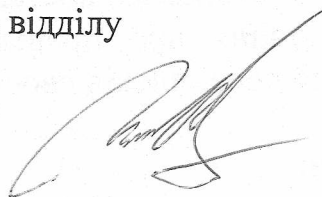
_____ (П.І.Б. підозрюваного)

Пам'ятку вручив:

старший слідчий в ОВС слідчого відділу

УСБУ у Волинській області

підполковник юстиції

Іван Павлович Ляшук